

Formanden: Jeg antager ikke, at der fra Thingets Side er Noget til Ginder for, at den 4de Landsstingsmand for 10de Kreds der har begjært Ordet, atter faaer det, uagtet han allerede har havt det to Gange (Nei).

Lehmann: Det er kun, fordi jeg paa en Maade i dette Dieblif staaer i samme Stilling, som ellers Ordforeren pleier at indtage, og fordi det synes, at Debatten er til Ende, at jeg finder det passende til Slutning, at sige et Par Ord. Det Hensyn, den ærede sidste Taler gjorde gjældende, vilde ganske vist være af særdeles Betydning, dersom man indbragte noget heelt Nyt, dersom man reiste en Debat om et saadant Spørgsmaal, efterat Sagen var udbatteret paa et andet Sted og der vedtaget i en vis endelig Form. Der maatte ganske vist være en overmaade stærk Overbeviisning tilstede om, at der i saa Henseende var begaaet en Feil. Jeg skal imidlertid blot bringe i Erindring blandt de mange Tilfælde, hvori vi practisk have udført dette, et Exempel, den sidste Communallov. Der var for mig, som har saa meget at bestille med Communalforer, og som tidligere har været i den Nødvendighed at maatte udarbejde et aldeles fuldstændigt Communallovsforslag, vistnok meget stor Tristelse til at gjøre idetmindste nogle af de Anskuelser gjældende, jeg i saa Henseende har, og til hvis practiske Prøve vistnok saa Livsstillinger give en saa usvillig Anledning som den, hvori jeg befinder mig — jeg siger, at der kun er saa Tilfælde, hvori Tristelsen var saa stor, men netop fordi der derved vilde fremkaldes nye Dvæstioner, viste jeg den store Resignation, at slutte mig i Gæt og Alt til Lovforslaget i den Form, hvori det var kommet til os fra det andet Thing. Her er derimod Forstjellen den, at det er jo selve Regjeringens Forslag, der foreligger, og netop Regjeringens Forslag, fra den Side betragtet, hvori jeg troer, at Regjeringen er den eneste, der ret fuldstændigt kan være Dommer. Netop det, som den ærede sidste Taler har gjort opmærksom paa, at han har gjort, hvilket han er fuldkommen berettiget til, og ligefrem nødt til, nemlig at danne sig en almindelig Regel fra den aldeles specielle Kreds, som han fuldstændigt kender,

netop det Samme gjælder om os alle, og derfor troer jeg, at i dette Spørgsmaal, ikke Bevillings- men Fordelingsspørgsmaalet kan man, uden paa nogen Maade at være ministeriel i dette Ords extravagante Betydning — og en af de foregaaende Talere (Wessely) har jo netop villet gjøre gjældende, at han respecterede dette Hensyn lige overfor Repræsentanten for en Regjering, som han havde meget større Lyst til at gaae imod end med — meget godt tiltræde denne Betragtning. Jeg skal navnlig af de mange isolerede Vidnesbyrd, der i den Henseende her ere blevne afslagne, dog tillade mig at henvise til det, der ved Sagens første Behandling blev afgivet af en Mand, som i sit hele Liv har staaet i aldeles analoge Forhold og deri havt Leilighed til i en meget udstrakt Administrationsbranche at overflue netop de særegne Gageringsforhold og disses Forhold til Personerne. — Det er med disse Ord, at jeg, erkjendende dette Vidnesbyrd i Sagen af min ærede Ven (Drejer), hvis Fasthed jeg i saa mange andre Tilfælde har havt Leilighed til at glæde mig ved, som jeg ogsaa ved denne Leilighed glæder mig og haaber ret snart at faae fornyet Leilighed til i endnu vigtigere Sager at see ham lægge samme Fasthed for Dagen, skal anbefale det høitærede Thing at vedtage Vædringsforslaget og derved slutte sig til Regjeringens oprindelige Udfast.

B. Christensen: Jeg vil blot tillade mig at henstille til den ærede sidste Taler, om han dog ikke har taget Feil, naar han har villet tage til Indtægt for sig som Vidnesbyrd om sin store Resignation Communalforer og sin Passivitet med Hensyn til flere Vædringsforslag, han havde kunnet ønske at stille. Jeg skal i saa Henseende gjentagende i hans Erindring, at Communalforer var blevet til i det andet Thing ikke saa ganske, og langt fra ikke saa ganske efter dette Things Majoritets Duffe, men efter Overenskomst med Ministeriet og efter en yderlig nøie, og som jeg troer minuttig Overenskomst. Resignationen, gif altsaa ud paa, at den ærede sidste Taler ikke vilde tillade sig at gjøre nogen Vanskelighed ved hvad der bestemt var erklæret at være det Yderligste, hvortil Ministeriet vilde gaae.